

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20140/2022
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ватрослав Теодосијевић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Филиповић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5794/21 од 07.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5794/21 од 07.06.2022. године.

УКДИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Нишу П 5496/2019 од 02.04.2021. године и пресуда Вишег суда у Нишу Гж 5794/21 од 07.06.2022. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 5496/2019 од 02.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати износ од 300 евра у динарској противвредности по званичном курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.087,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5794/21 од 07.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 5496/2019 од 02.04.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, постоји потреба да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, с обзиром на предмет тражене правне заштите и разлоге због којих је одбијен тужбени захтев, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији на основу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев за исплату траженог новчаног износа применом члана 374. Закона о облигационим односима, налазећи да је потраживање тужиоца застарело јер је тужилац у време испоруке кауча који је предмет спора, односно дана 16.07.2012. године, брисан из регистра у коме је био регистрован као предузетник и власник Занатско-трговинске радње ... „...“ ВВ ПР ..., те се има применити рок застарелости од три године из члана 374. став 1. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 371. Закона о облигационим односима прописан је општи рок застарелости по коме потраживања застаревају за 10 година, ако законом није одређен неки други рок застарелости.

Према члану 374. став 1. Закона о облигационим односима, међусобна потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга, као и потраживања накнаде за издатке учињене у вези с тим уговорима, застаревају за три године, а према ставу 2 овог члана, застаревање тече одвојено за сваку испоруку робе, извршени рад или услугу.

Одредбом члана 83. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, бр. 36/11... 109/21) прописано је да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији (став 1).

Према цитираном пропису, предузетник је физичко лице које обавља регистровану делатност, а не правно лице, због чега се на потраживање тужиоца не може применити одредба члана 374. Закона о облигационим односима коју су нижестепени судови применили, већ члан 371. овог Закона који прописује општи рок застарелости од 10 година.

Имајући у виду да су нижестепени судови одбили тужбени захтев због застарелости потраживања, не утврђујући све чињенице које су битне за оцену његове основаности, будући да је тужени оспорио тужбени захтев наводећи да није у обавези

да плати утужени износ који се има сматрати капаром из уговора о купопродаји виљушкара из 2011. године, то чињенично стање у овој правној ствари није потпуно утврђено.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду наводе из овог решења, у погледу примене материјалног права о застерелости потраживања и правилно и потпуно утврдити чињенично стање, након чега ће донети правилну и на закону засновану одлуку.

На основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић